

RŮŽENEC JE CHLAPSKÁ ZÁLEŽITOST

Nerad bych vás podceňoval, vážení pánové, zajisté víte, že dvakrát do roka se klade větší důraz na roli Panny Marie v tom, čemu říkáme Boží plán spásy. V prvním z mariánských měsíců, v květnu, jsme se tomu nevěnovali, je tedy logické, že tato otázka přichází na pořad dne právě teď.

Foto: Peess609 - Adobe stock

OTEC ZDENĚK DRŠTKA

Říjen za svůj mariánský charakter vděčí svému sedmému dni, kdy se totiž slaví památka Panny Marie Růžencové. To neznámá, že by snad existovalo „několik Panen Marií“, z nichž si jednu právě vybíráme. Panna Maria je jedna jediná. To, že jí 7. října nazýváme Růžencovou, vyjadřuje, že tento den máme zvláště na paměti, že mezi různými formami úcty k Panně Marii vyniká růženec.

Tu a tam se ozývají hlasy, že úcta k Panně Marii a zvláště růženec nám už nemá moc co říci, že je to spíše záležitost ženská, a to zvláště pro starší dámy a babičky. To je ovšem naprostý nesmysl.

KDE SE RŮŽENEC VZAL?

Jak modlitba růžence vznikla? Růženec jako takový pramení ze dvou zdrojů, nebo spíše ze dvou zvláštních společenství: jsou to starověcí pouštní otcové a středověké mnišské řády. A to nebyly žádné slečinky, to byli nefalšovaní drsní chlapi, se kterými se život nemazalil.

Jen si zkusme představit, jak se žilo takovému starověkému poustevníkovi, který odešel do samoty na poušti třeba v severní Africe. Píše se rok asi 350 po Kristu, nikde žádná technika, žádné mobily ani GPS, styl se světem obstarává zbloudilá karavana... Naprostá samota a opuštěnost. Člověk, který se do něčeho takového pouštěl, si musel být vědom, že ho čeká život jen a jen s Bohem a nikým jiným. A na lidské rovině mohl žít jen sám se sebou, a to je někdy opravdu k nevydržení. To se ozývají všechny malé i větší problémy, které do té doby překryl ruch města, shon a kontakt s druhými lidmi. Být sám se sebou, se svými slabostmi a chybami – ojoj, to je člověk rád, že se může spolehnout na Boha a trávit v roz-

hovoru s ním co nejvíce času. A v takovém prostředí začala vznikat modlitba, ve které se opakují určitá slova, myšlenky a pojmy, vzpomínky na určité události, určité Boží zásahy do lidských dějin.

ŽIVOT VE STŘEDOVĚKÝCH KLÁŠTERECH TAKÉ NEBYL OBZVLÁŠTNÍ IDYLA

Tvrzení, že řeholníci si jen užívali volna a tíše rozjímali, zatímco nevolnictvo na ně tvrdě dřelo, je bohapustý žvást. Práce – ať fyzická či duševní – byla nedílnou součástí klášterního života. Ostatně jedte se někdy podívat třeba do jižních Čech, co se povedlo cisterciákům doslova vydupat ze země uprostřed lesů. A práci to samozřejmě neskončilo. Takový řeholník, aby mohl být člověkem, který zcela patří Bohu, se prostě modlit musí, protože se bez modlitby neobejde – on bez ní nepřežije.

Jednou z možností uspořádané modlitby je pochopitelně četba Písma. Jenže ne každý se mohl k Písmu dostat – knihtisk ještě neexistoval, ne každý byl také vynikajícím čtenářem. Proto se jako náhrada objevila možnost rozjímat opakovaně nad důležitými událostmi spásy, zvláště nad tím, že se Bůh stal člověkem. A podíváme-li se do Lukášova evangelia, zjistíme, že tato událost je popisována slovy, která známe z modlitby Zdrávas Maria.

NO DOBRÁ, ALE CO MY, CHLAPI 21. STOLETÍ?

Dobrá otázka. My už nežijeme v poušti, kde bychom neměli široko daleko živáčka kromě nějakých těch písečných blech. Naše situace je takřka opačná: zatímco starověký poustevník se modlil, aby nemusel být

jen sám se sebou, náš svět je nejrůznějšími podněty a informacemi nacpán k prasknutí. Proto je někdy těžké dokázat se na něco soustředit a okolní rušivé vlivy odfiltrovat.

Trošku psychologie: Holky nám chlapům někdy dávají na srozuměnou, že jsme méně schopní než ony, protože typický muž se dokáže pořádně soustředit jen na jednu věc, zatímco běžná žena dokáže řešit víc věcí naráz, aniž by je odbývala. Nejsem si tak úplně jist, že je to nevýhoda, ale je to fakt.

Řekli jsme si, že modlitba byla nezbytně nutná pro přežití. Ale upřímně – ono je to bez modlitby k nepřežití i v té „anti-poušti“ dnešního světa, v záplavě povinností a informací. Když člověk přijde ze školy, z ministrantské schůzky, sportovního nebo zájmového kroužku, kde po něm chtějí plný výkon, většinou má hlavu nacpanou k prasknutí a zbytek těla docela unavený. V takové chvíli stojí za to udělat si v hlavě pořádek, srovnat si myšlenky.

Jak ale poručit myšlenkám, aby netěkaly, nepřeletovaly a vydaly se všechny stejným směrem, tedy k Bohu, který je jediným skutečným zdrojem síly i klidu a odpočinku, když ho nejvíce potřebujeme?

S myšlenkami je to někdy jako s malými dětmi: musí se jim to zopakovat víckrát. A k tomu se nádherným způsobem hodí právě růženec. Když ho vezmete do ruky a pokusíte se ho modlit, brzy zjistíte, že opakování těch několika málo slov vám pomůže namířit myšlenky jedním směrem. A to je pro nás chlapy úžasná výhoda – jak jsem řekl, obvykle se dokážeme soustředit na jedno. Pokud tím jedním bude Bůh, máme vyhráno.

Tak pánové, postavte se k tomu jako chlapi – s růžencem v ruce!

Schody do nebe II

Mobil

Píše Zbyněk Pavienský
Kreslí Czina

Pokračování příště.